

V Beričevem se ne prerekamo

V decembrski številki »Zbora občanov« je bil objavljen tudi moj prispevek »Kdo bo vzdrževal gasilski dom?« – prerokanja v KS Beričevo-Brinje. Najprej bi rada pojasnila, da tega naslova nisem izbrala sama, ampak so vsi naslovi delo urednikov.

Tudi sama mislim, da pri obravnavanju vprašanja v tej krajevni skupnosti ni bilo preprekanja in sporov, vendar naslov kar ustreza mojemu namenu pri pisanju. Bistvo je namreč v tem, da sem najbolj zadovoljna s svojim delom, ko slišim reakcije na nek članek – pa naj bo to pohvala, kritika ali opozorilo na pomanjkljivosti. To namreč priča o tem, da ljudje naše glasilo berejo in si s pomočjo teh informacij ustvarjajo svoje mnenje in sliko o določenem vprašanju.

Pri omenjenem članku so člani gasilskega društva v Beričevem, ki so dobro prebrali zlasti del, kjer pišem o njihovem sodelovanju z drugimi organizacijami v KS, ugotovili napako, ki pa jo lahko pripišejo tudi sebi in svojemu vodstvu. Tam piše črno na belem, da je bilo njihovo sodelovanje s krajevno skupnostjo in drugimi organizacijami, zlasti s civilno zaščito precej skromno, ali pa ga ni bilo. O tem so se pogovarjali na svojem šestan-

ku in menili, da to ni res, ker so bili oni vedno pripravljene na skupne akcije, le angažiral jih ni nihče. Razen tega je bila ba- je tudi izvedena skupna vaja, o kateri pa žal nisem uspela izvedeti dokončne resnice, ker si izjave predstavnikov organizacij, ki sodelujejo pri takih akcijah, precej nasprotujejo. Morda bi se tudi o tem kdaj pogovorili – denimo na seji SZDL, ki je predvsem frontna organizacija, kar naj bi pomenilo, da se tu usklajujejo interesi, načrti in aktivnosti vseh organiziranih subjektivnih sil, kamor spadajo tudi gasilska društva. Menim, da je prav tu problem naše krajevne skupnosti in posredno tudi vzrok nezadovoljstva gasilcev s tem člankom.

Ta je bil napisan na osnovi poročil o delu vseh organizacij in društev v KS Beričevo-Brinje, ki je bilo obravnavano na seji predsedstva KK SZDL in na zboru občanov v KS. Ko smo na seji SZDL pripravljali to poročilo, so bili navzoči tudi trije predstavniki gasilskega društva, če ne štejem še drugih gasilcev, ki pa so na teh sejah po drugih dolžnostih, ki jih opravljajo v KS. Nihče takrat, niti na zboru občanov, ni oporekal ali zavrnil poročila o delu gasilskega društva. Sprašujem se, kje je potem vzrok za nesporazum?

Ali imajo gasilci, ki so člani predsedstva SZDL, sploh ustrezne stike s svojo bazo, drugimi člani gasilskega društva, ki jim niti niso daleč, saj se dobijo najmanj enkrat na teden v isti hiši, ali pa se jim SZDL ne zdi primerno mesto za dogovor o delu v preteklosti in v prihodnje? Na ta vprašanja pa upam, da bodo gasilci odgovorili sami.

Sama si kot aktivistka SZDL želim predvsem, da bi vse organizacije in društva v naši krajevni skupnosti našle svoje mesto v SZDL, da ne bi vedno delali vsak zase in mimo drugih. Najbolj pa, da se ne bi v okviru SZDL pogovarjali le o skupnem zbiranju denarja za večje investicije, o sestavi gradbenih odborov in o slavnostnih govornikih, ampak o vseh akcijah in načrtih za usklajeno delo. Ob tem se bomo z vsem bolj seznanili, dogovorili in upam, da ne bo več prihajalo do nezaupanja med organizacijami, kjer delajo isti ljudje na različnih funkcijah, pa si potem podstavljajo pole-na in so v eni organizaciji samo člani te organizacije, v drugi druge, nikoli pa ne najdejo skupne poti in spoznanja, da so poleg gasilcev, kulturnih delavcev, ipd. obanem tudi člani SZDL in krajani ene KS.

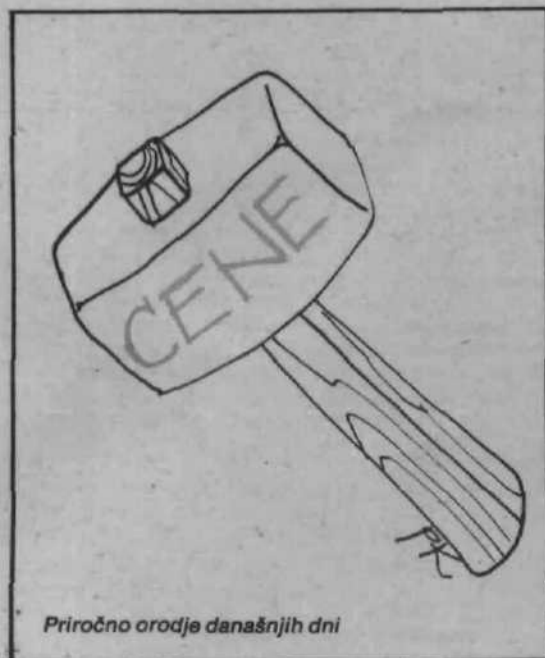
IRENA LOŽAR

NAMESTO TRGOVINE – PISARNA

Neprestano tarnamo, da nimamo dovolj trgovin, servisov... in to upravičeno. Sosesko še zgradimo, potem se pa za nekaj časa vse ustavi. Ko soseska že trdno stoji požene prva trgovina, nato še vrtec, šola, servisov pa še dolgo ni. Tako je vsaj v soseski pri Ruskem carju, kjer sta dve krajevni skupnosti: Urške Zatljarjeve in 7. september. Obe skupaj imata namreč le eno samcatno samopostrežbo in eno delikatesno trgovino, prebivalstva pa skoraj sedem tisoč!

Pod »mostom vzdihljajev« so se vsem krajanom na očeh v prostore, ki so bili namenjeni za servise ali trgovino, vselle pisarniške moči. Poleg pa so postavili kiosk, kjer prodajajo sadje in zelenjavo. Boste rekli, da je boljše ta kiosk kot nič! Seveda. Toda mar moramo v prav vse dostojne prostore vtakniti administracijo? In to prav v tiste, ki jih gradimo zato, da bodo v njih trgovine ali servisi, ki jih v teh soseskah ni... Na sliki: Pisarna v bloku (na desni) in poleg kioska.

Priročno orodje današnjih dni

»Mu bo verjela, da ima steklino?«

KOLIKO JIH JE ODVEČ

V Likozarjevi ulici pri zgradbah ČGP Delo je pravi gozd prometnih znakov na dolžini borih sto metrov. Kam bi prišli, če bi bile ceste povsod tako natančno zaznamovane! Res je prometna situacija v Likozarjevi ulici nevzdržna, vendar je še dvajset dodatnih prometnih znakov ne bo izboljšalo. Ulica je ozka, zelo prometna, zmeraj je preveč avtomobilov, ki bi radi parkirali, zraven si je še avtošola izbrala silno neprimeren kraj. Koliko tablic in količkov spada na našo »borzo« odvečnih prometnih znakov?

NA POSAVJU

Stiska z gostilnami

Na starem delu ljubljanskega Posavja imamo od Kleč pa do Tomačevega le 6 gostinskih lokalov. V zadnjem času celo samo 5, ker se je gostilna Kmetič nedavno tega spremenila v tiskarsko delavnico. Gostilne imajo svojstven red poslovanja. Tak hišni red pa goste bolj odbija kakor pa privlači. Zato so tudi nekatere gostilne brez domačih gostov.

Poleg tega imamo na Posavju tudi nekaj bifejev, ki so nastali na novo ali pa so se stare gostilne preusmerile v bifeje.

Pred vojno je bilo na Posavju 17 gostiln za okoli 2.000 ljudi, in sicer: V Tomačevem sta bili 2 gostilni: pri Kovaču in pri Babniku; v Stožicah so bile 4: pri Urbančku, Pod lipco, pri Ramovžu in kasneje tudi pri Gusteljnu Pečniku; v Malih vasi je bila gostilna pri Ruskem carju; na Ježici je bilo 5 gostiln: pri Florjančku, pri Angelci, pri Alešu, na Tavčarjevem dvoru in gostilna na kopališču, ki pa za domačine ni bila privlačna. V ta okoliš lahko štejejo tudi gostilno pri Murencu, prek mostu, ki sicer spada že na Črnuče, četudi so jo imeli Posavci za svojo. Pa še v Savljah sta bili dve gostilni: pri Jožetu in pri Perdanu, v Klečah pa tudi dve: pri Francetu in pri Unku.

V vseh teh gostilnah so se posavski domačini ob sobotnih večerih in ob nedeljah popoldne shajali na prijateljske pogovore ob kozarcu vina. Te gostilne so vsaka po svoje predstavljale tako imenovani vaški »parlament«. Tu so se srečevali stari in mladi, vsak po svoje na pomembne pogovore, pa tudi družinska srečanja so se zvrstila ob raznih slovesnostih.

Danes takih gostiln na Posavju ni več! Kje so vzroki?

Vsak gostilničar si po svoje določa čas odpiranja in zapiranja gostinskega lokala, tako kod njemu osebno najbolj prija! Za to svojo odločitev gostilničar najde (po njegovem) utemeljen razgovor, ki ga predloži v potrditev občinskemu organu, ki je za to pooblaščen. Ta ga po njegovih željah, tako se človeku dozdeva, odobri in zadeva je pravno urejena. Zato je večina posavskih gostinskih lokalov ob sobotah ali nedeljah zaprtih.

Vsak človek ima pravico do svojega dnevnega in tedenskega počitka, tako tudi gostilničar. Vendar bi se dalo z malo dobre volje in z odločnejšim posegom občinskega organa

tako urediti, da bi bilo za vse prav!

Pri pisanju o tem vprašanju, ni v ospredju alkohol, saj tega lahko neomejeno dobiš v vseh trgovinah, in še ceneje je. Če si željan vina ali drugih alkoholnih pijač, se lahko opijaš brez gostiln! Gre za družčino, ki jo je vsaj starejši človek od časa do časa zelo potreben in pa za prijateljska srečanja, ki jih v takih javnih prostorih lažje dobiš. Pa tudi zaključene prijateljske družčine, ki so se občasno zbirale v nekaterih gostinskih lokalih, danes na našem Posavju teh možnosti nimajo več!

Veliko je primerov ko občan dobi nenadni prijateljski obisk. Obiskovalce je treba tudi po-

gostiti, v svojem stanovanju pa za to ni na možnosti. Zato ga povabi v gostinski lokal, tega pa v bližnji okolici ni, ker ni gostilne, ali je pa ob nedeljah zaprta. Zato ga pelje ven iz svojega kraja, čestokrat tudi ven iz svoje občine.

Zato bi bilo prav, da tudi na našem Posavju gostilna postane javni družbeni prostor, ki bo odprt zaradi ljudi tudi ob sobotah in nedeljah, ne pa da bo samo delavno mesto gostinskega osebja, ki bo svoj 7 ali 8-urni delovni čas opravil za občane v najbolj neprimernem času. To ni samo želja ozkega kroga občanov, to je tudi družbena potreba, ki jo je treba vzeti za resno.

VINKO ŠKERL

PODVOZ NA ŠMARTINSKI

Kdo bo dal luči?

Že pred meseci sem spraševal kdo je odgovoren za razsvetljavo v železniškem podvozu na Šmartinski cesti in za nečistočo tam okrog. Kdo je kriv za te malomarnosti? Posebno v deževnih večerih bi morala biti vsaj razsvetljava v redu, da se lahko umakneš lužam. Za stanovalce Savskega naselja je tam najbližja pot do centra, zato bi bil že čas, da bi odgovorni napravili red v tem železniškem podvozu.

Drugi problem pa je zaprta Matjaževa ulica iz Linhartove ulice. Na Linhartovi in v Fabijanijevi ulici ni nobenega opozorilnega znaka, kar je prekršek izvajalca del na tej cesti. Veliko voznikov nevede zapelje v to ulico in mora obračati vozilo. Nobeden se tudi ne zmeni za ogromno jezero med Matjažovo 9 in 2. Pešči moramo po zelenici obhoditi to jezero, da nas ne obrizgajo avtomobili. Tudi cestna razsvetljava ni v redu.

STANE BUCIK

Leta 1971 je časopis prejel PRIZNANJE OSVODILNE FRONTE SLOVENSKEGA NARODA, leta 1980 pa NAGRADO IN PRIZNANJE OBČINE BEŽIGRAD

Izhaja vsakih 14 dni

ZBOR OBČANOV
GLASILO SZDL LJUBLJANA-BEŽIGRAD

Ustanovitelj in izdajatelj: Občinska konferenca Socialistične zveze delovnega ljudstva Ljubljana-Bežigrad – izdajateljski svet: Marjan Anžur, Brane Bartoncelj, Vladimira Đokić (podpredsednica), Branko Dobravc, Stane Droljč, Viado Garbec, Vili Guček, Boris Hönzák, Stane Koman, Branko Mišelič, Franc Mlinar, Lejze Novak, Joško Pirnar, Miloš Polič, Janez Snoj, Zvone Sollar, Martina Vučemilo in Bojan Zavašnik (predsednik) – Ureja uredniški odbor: Izток Ausec, Viado Beznik, Danilo Besednjak, Tadej Bratko, Stane Droljč (pomočnik odg. urednika), Rudi Izgoršek (tehnični urednik), Eda Komaril, Joško Pirnar (glavni urednik), Janez Snoj (odgovorni urednik), Ivan Sučur in Neva Železnik – Telefon uredništva 314-745 in n. c. 340-461 interno 357 – Rokopise in slike pošiljajte na naslov: »Zbor občanov«, 61000 Ljubljana, Linhartova 13 – Uprava: Linhartova 13, telefon 314-745 in n. c. 340-461 interno 323; vodja uprave: Martina Vučemilo – Tekoči račun pri SDK Ljubljana: Občinska konferenca SZDL Ljubljana-Bežigrad 50102-678-50085 – Časopis dobijo brezplačno vsa gospodinjstva in vse delovne organizacije v bežigradski občini – Rokopisov in fotografij ne vračamo – Tiska ČGP Delo – toz Tisk časopisov in revij, Ljubljana, Likozarjeva 1 – Naklāde: 27.300 izvodov